

Един музикант⁴⁹

Един ром бил музикант, голям музикант, но така се случило, комитите трябвало да го убият. А те правели така: вечер отивали къщата на този, който трябвало да бъде убит, взимали го и онзи все си знае, че повече няма да се върне. Водели го някъде навън, убивали го и на сутринта роднините му отивали, търсели го, намирали го си го прибирали, за да го погребат.

Така се случило и с този музикант. Отишли и го изкарвали от къщата му, завели го на едно място и го вързали да го обесят. Във въжето било на врата му и той поискал от комитите да му позволят първо да изсвири една песен, пък после да го обесят. И той, нали бил много добър музикант, когато започнал да свири, главатарят също започнал да плаче. Звучала любимата му песен. Думите ѝ били много тъжни:

*„Ех, сега да духне този вятър,
да отнесе моята песен, да чуят моите близки,
че аз последна песен свиря,
че вече ще умра!“*

Войводата омекнал, сърцето му се обърнало, съжалил се над музиканта и казал:

– Свалете въжето от врата му! Такъв талант не трябва да умира! Оставете човека да се прибере у дома си!

Така този ром откупил живота си само с една песен. Със своята майстория спечелил живота си.

⁴⁹ Тахири